

Kjersti Brønne
Oslo

Transmissions

Den XXVIII Nordic Psychoanalytic Congress i Oslo
8.-11. august 2024, dag 1: barne- og ungdomsanalyse

Den 28. nordiske psykoanalytiske kongressen fant sted i Oslo i august 2024. Kongressen hadde tittelen *Transmissions*, og flere av foredragene tok utgangspunkt i, og utforsket denne tittelen. I invitasjonen sies det at man med temaet *Transmissions* ønsker å fokusere på forskjellige psykiske fenomener og prosesser som innebærer transport av ofte ubevisste tilstander, følelser, idéer og verdier mellom mennesker, og mellom kulturer og mennesker.

Den første dagen var satt av til klinisk pre-kongress med tema barne- og ungdomsanalyse, og jeg vil fokusere min omtale av kongressen på denne første dagen. Medlemmer av Institutt for Barne- og ungdomspsykoterapi (IBUP) var invitert til hele kongressen. Noen valgte å være med bare den første dagen som var viet barneanalyse. Andre (inkludert meg selv) tok del i hele kongressen.

Klinisk pre-kongress i Barne- og Ungdomsanalyse

Etter åpning var det et nydelig foredrag av Hannah Holmquist Mohammed med tittelen *Att titta eller inte titta, det är frågan. Psykologisk mamma- och spädbarnsarbete. (To look or not to look, that is the question – thoughts on early mother-infant psychoanalytic work.)*

Dette er et viktig tema, noe Mohammed tydeliggjorde og understreket i sitt foredrag. Det å se og bli sett er helt vesentlig for vår tidlige utvikling. Winnicott har vært en av de som har lagt vekt på dette, og hvilken betydning det har for forståelsen av å eksistere. I sitt foredrag reflekterte Mohammed blant annet over hvor kort tid man egentlig har på seg til å hjelpe når barnet er så tidlig i sin utvikling, og der mye skjer i løpet av det første året. Samtidig må man ta seg tid, man må ”skynde seg langsomt”.

I det kliniske eksempelet fortalte hun om en mamma som ikke klarte å se sin egen betydning for barnet. Selv fikk jeg mange tanker om det å ikke klare, eller våge, å se at man selv blir sett av, og er viktig for babyen. Hva er det da i mammas egen historie som gjør at man ikke oppfatter, eller våger å se sin egen betydning? Her påpeker Mohammed betydningen av å romme både babyen, babyen i moren, og den voksne moren. Hun måtte altså ha med seg spedbarnet i moren, den lille i den store, og ha det som man i Sverige har et nydelig uttrykk for, nemlig en "herbergerande funksjon". Det er et uttrykk jeg savner i det norske språket. Samtidig med denne herbergerende funksjonen måtte Hanna Holmquist Mohammed også være en rollemodell som kunne se babyen som et eget lite menneske med en egen indre verden. Det er viktig med en følsom inntoning i dette arbeidet. Holmquist Mohammed viste oss hvilket enormt indre arbeid det må ha vært for terapeuten å klare en slik oppgave. Selv er jeg veldig takknemlig for å ha fått ta del i dette.

Etter fellesforelesningen ble det gitt en kort presentasjon av boken *Kammerspill – barnet i psykanalysen* ved Henrik Kamphus. Det er fire forfattere til boken: Evelina Ciapaité, Henrik Kamphus, Linda Johanne Rolfsen og Ingeborg Aarseth. Omtale av boken står i dette nummeret av Mellanrummet.

Det faglige programmet for dagen ble avsluttet med kliniske gruppemøter der det ble fremlagt et klinisk materiale med påfølgende diskusjon i hver enkelt gruppe. Det var tre grupper med 10-11 deltagere i hver. I den gruppen jeg selv var i, fikk vi en fin diskusjon etter et grundig framlegg av det kliniske materialet.

Jeg vil kort nevne litt om resten av kongressen, som i det vesentlige var viet voksenanalyse. Etter mitt skjønn vil psykoanalyse av voksne kunne være av interesse også for oss som arbeider med barn og ungdom. Mye av det analytiske arbeidet vil kunne dreie seg om å forstå prosesser som skriver seg fra den aller tidligste barndom. Jeg vil ikke presentere de enkelte foredragene nærmere her.

Dag 2, fredag 9. august, var den offisielle åpningen av kongressen ved leder av Norsk Psykoanalytisk Forening, Mette Hvalstad og leder av den vitenskapelige komitéen, Kari Høydal. Vi fikk blant annet en liten forelesning om, og tolkning av bildet som illustrerte programmet for kongressen; maleriet *Krigsbarn* av kunstneren Marianne Brat-

teli. Det var en fin påminning om hvordan kunst kan uttrykke følelser og stemninger som kan være vanskelige å beskrive med ord. Og det var en påminning om hvilken betydning den voksnes erfaringer kan ha for barnet. Kunstnerens far var den tidligere norske statsministeren Trygve Bratteli som hadde svært alvorlige krigserfaringer fra andre verdenskrig.

Denne første «ordentlige/voksne» dagen, var det først plenumsforedrag med påfølgende gruppediskusjoner. Vi fikk høre Charlotta Björklind fra Sverige med foredraget *Transmitting thought and/or transmitting disease – a psychoanalytic exploration of similarities and differences between gaining insight and falling ill*. Etter plenumsforedragene var det hver dag satt av tid til gruppediskusjoner. Det var faste grupper, og vi fikk dermed anledning til å bli trygge nok i gruppene til at mange våget å ta ordet.

Lørdag 10. august var tiden før lunsj viet to plenumsforedrag, det første ved finske Ann-Mari Rytöhonka med foredraget *When the Frame is Broken – a clinical illustration of the trauma caused by boundary violation*. Det andre plenumsforedraget var ved Johan Berg fra Danmark: *Analyst and patient – transgression, submission, love and hate*. Etter begge disse var det gruppediskusjoner. Den siste dagen, søndag 11. august, var det ett plenumsforedrag: Erik Stänicke fra Norge snakket om *Transference, transmission and transformation – some clinical and conceptual issues*.

Bortsett fra den siste dagen var det hver ettermiddag parallelle sesjoner med en rekke interessante foredrag.

Det var alt i alt en flott kongress med innholdsrikt faglig program av høy kvalitet. I tillegg var det også et spennende og variert sosialt program.

Den neste nordiske kongressen vil finne sted i 2026, og det er den danske analytiske foreningen som har ansvaret for den. Det gjenstår å se om vi som arbeider psykoanalytisk orientert, men ikke er ekte analytikere, vil få en invitasjon til den. For egen del håper jeg det. Det er mye å hente ikke bare for analytikere, men også for alle med interesse for psykodynamisk/psykoanalytisk orientert terapi med barn og unge.

Kjersti Brænne
Mellanrummets redaksjon